

Αναζητείται άνθρωπος -Του Σωτηρίου Θεολόγου

[/ Γνώμες](#)

Χριστός Ανέστη!

Το μήνυμα και η ιαχή της Αναστάσεως αντηχεί ακόμα στην καθημερινή μας επικοινωνία. Όμως, καλούμαστε την Ανάσταση να τη βιώνουμε καθημερινά και να γίνουμε φορείς αυτού του μηνύματος.

- Γράφει ο Σωτήριος Θεολόγος, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Αυτή την εβδομάδα που πέρασε, εορτάσαμε τη μνήμη του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, «ηγαπημένου μαθητού και επιστηθίου φίλου» του Χριστού. Ο Ευαγγελιστής της αγάπης μάς είπε ότι: «Ο Θεός αγάπη ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ». Η αγάπη είναι ένα χάρισμα που μάς δίνει ο Θεός και που χρειάζεται να διακατέχει όλους εμάς που λεγόμαστε χριστιανοί.

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, ο ίδιος ευαγγελιστής μάς μεταφέρει στα Ιεροσόλυμα για να μάς περιγράψει ένα θαύμα• το θαύμα του Χριστού στην προβατική κολυμπήθρα του παράλυτου.

Σε αυτή την κολυμπήθρα προσέτρεχαν, καθημερινά, άνθρωποι για να ιαθούν από

τις ασθένειές τους. Κατέβαινε ένας άγγελος Κυρίου και τάραζε το νερό• όποιος έμπαινε πρώτος μέσα θεραπευόταν από την ασθένεια που είχε.

Σε αυτό το πλήθος των ασθενούντων ήταν και ένας παράλυτος, ο οποίος 38 χρόνια προσπαθούσε να βρει την ίασή του.

Ο Χριστός πηγαίνει στην κολυμπήθρα και μόλις συναντάει τον άνθρωπο, ο οποίος είχε τόσα χρόνια στο μέρος, τον ρωτάει: «θέλεις ύγιής γενέσθαι;». Για να εκφράσει το παράπονό του ο παράλυτος: «Κύριε, άνθρωπον ούκ έχω, ίνα όταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει».

Τι μπορούμε να παρατηρήσουμε στο παράπονο του παράλυτου;

Δεν έβρισκε αγάπη. Δεν έβρισκε αυτή την αγάπη που μάς είπε ο ίδιος ευαγγελιστής• την αγάπη του Θεού.

Σε αυτό το παράπονο του ανθρώπου, όλοι είμαστε υπόλογοι. Όλοι είμαστε υπεύθυνοι, αν ο αδερφός μας έχει μία βοήθεια, έχει έναν άνθρωπο να ακούσει τον πόνο του και το πρόβλημά του.

Μέσα σ' έναν απάνθρωπο κόσμο, σαν το δικό μας, σ' έναν κόσμο που ενδιαφέρεται μόνο για την προσωπική βολή του, είναι πολύ δύσκολο να βρούμε και εμείς έναν άνθρωπο για να μάς ακούσει, για να μάς καταλάβει.

Έχουμε χάσει την αγάπη.

Γιατί;

Γιατί δεν ζούμε την αγάπη. Δεν ζούμε με την αγάπη για τους άλλους. Δεν ζούμε την αγάπη του Θεού.

Η σχέση μας με το Θεό δεν είναι όπως η σχέση του Ευαγγελιστή της αγάπης με τον Χριστό.

Είναι επιφανειακή. Είναι επιδερμική.

Αρκούμεστε στην κυριακάτικη λειτουργία και νομίζουμε ότι έχουμε σχέση με το Θεό. Η σχέση με το Θεό καλλιεργείται καθημερινά και ο πιο κοντινός δρόμος είναι ο δρόμος του διπλανού μας. Ο δρόμος του Θεού περνάει από το διπλανό μας. Λένε οι πατέρες: «Είδες τον αδερφόν σου; Είδες Κύριον τον Θεόν σου».

Σ' έναν δύσκολο κόσμο, όπως αναφέραμε παραπάνω, καλούμαστε να γίνουμε άνθρωποι της αγάπης • να γίνουμε φορείς της αγάπης του Θεού.

Για να συνειδητοποιήσουμε και να μπορέσουμε να καταλάβουμε τη σχέση με το Θεό, πρέπει πρώτα να τη βιώσουμε. Πρέπει πρώτα να έχουμε το προσωπικό βίωμα. Στην Εκκλησία βιώνουμε και περιγράφουμε. Πρώτα ζούμε εμείς και μετά περιγράφουμε. Όπως και με την Ανάσταση • πρώτα χρειάζεται να τη βιώσουμε προσωπικά και, έπειτα, να την περιγράψουμε.

Η Ανάσταση δεν είναι απλώς ένα γεγονός που τιμάμε, αλλά μια εμπειρία που καλούμαστε να ζήσουμε καθημερινά και να την μοιραστούμε με τους γύρω μας. Είναι κάλεσμα να γίνουμε αγγελιοφόροι της αγάπης και της συμπόνιας προς τον συνάνθρωπο. Να σταθούμε δίπλα του στις δυσκολίες του, όπως ο Σίμων ο Κυρηναίος σήκωσε τον σταυρό του Χριστού. Αντί να έχουμε απαιτήσεις από τους άλλους, να προσπαθούμε εμείς να γίνουμε αυτό που θα θέλαμε να δούμε σε εκείνους.